

Forhandling

Skatteministeren (Fogh Rasmussen):

De tre forslag til folketingsbeslutning, som Socialdemokratiet har fremsat, indeholder en række forslag, der har til formål at forbedre restancesituationen.

Jeg vil da gerne starte med at sige, at formålet er godt, og sigtet med forslagene deles da også af regeringen, som jo allerede sidste torsdag fremsatte konkrete lovforslag med samme formål, og flere initiativer vil følge fra regeringens side.

Det første socialdemokratiske beslutningsforslag, B 71, går ud på at indføre erhvervsbegrænsninger som følge af restancer til det offentlige. Erhvervsbegrænsningerne skal ifølge forslaget bestå i, at offentlige bevillinger, autorisationer og bestallinger kan inddrages, såfremt den begunstigede er i restance med betalinger til det offentlige. Forslaget går endvidere ud på, at arbejder, der af det offentlige udbydes i licitation, som udgangspunkt ikke gives til personer eller selskaber, der er i restance med betalinger til det offentlige.

For så vidt angår forslaget om, at bevillinger, autorisationer og bestallinger skal gøres afhængige af, at den begunstigede ikke har restancer til det offentlige, kan jeg oplyse, at regeringen har til hensigt at foretage tilsvarende erhvervsbegrænsninger.

For så vidt angår forslaget om licitationer er det regeringens opfattelse, at der kan knytte sig betænkeligheder til et sådant forslag. Vi vil selvfølgelig gerne lade forslaget indgå i de videre drøftelser om indgreb mod restancer, men vi tror faktisk, der kan knyttes temmelig mange betænkeligheder til det.

Socialdemokratiets andet beslutningsforslag, B 72, indeholder pålæg om drøftelser med kommunerne og amtskommunerne om indførelse af en fælles offentlig inkassovirksomhed, der alene skal tage sig af al inddrivelse af både statslige og kommunale fordringer.

Regeringen er da enig i, at der på det statslige område kan være gevinster ved at samle den offentlige restanceinddrivelse hos færre myndigheder. Regeringen finder imidlertid, at en så voldsom koncentration, som Socialdemokratiets beslutningsforslag er udtryk for, er at skyde over målet.

På visse statslige områder er der særlige hensyn, som skal varetages, f.eks. i forbindelse med inddrivelse af bøder. Der er næppe gevinster ved at lægge statslig og kommunal inkasso sammen i ét system. I øvrigt er det meget uklart, hvor Socialdemokratiet vil samle denne fælles inkassovirksomhed.

Socialdemokratiets tredje beslutningsforslag, B 73, går ud på at pålægge regeringen at foreslå en samlet lov om inddrivelse af offentlige tilgodehavender. Der er virkelig tale om et uhyre ambitiøst projekt, som vil medføre gennemgribende ændringer i et meget stort antal love, bekendtgørelser og cirkulærer. Jeg vil om det forslag sige, at det nok i høj grad forudsætter et nærmere udredningsarbejde.

Afslutningsvis skal jeg sige, at regeringen ikke kan støtte de tre beslutningsforslag i den form, hvori de foreligger, men regeringen finder, at en række af de synspunkter og ideer, som forslagene rummer, med fordel kan indgå i det videre arbejde med at nedbringe de offentlige restancer. Regeringen er som nævnt enig i dette formål, men regeringen finder, at bestræbelserne på at nedbringe de offentlige restancer hellere skal tage udgangspunkt i regeringens konkrete lovforslag.

Pia Gjellerup (S):

Som det er fremgået af pressen igennem et par år, er restancesituationen i Danmark i forhold til de offentlige restancer ikke under en tilfredsstillende kontrol.

Det er sådan nu, at størrelsen af de samlede offentlige restancer har sneget sig et godt stykke op over 30 mia. kr., og at der er sket en fordobling af restancerne inden for de seneste fem år. Det er dybt utilfredsstillende, og det har da også givet sig udslag i, at man har undersøgt forholdene fra diverse offentlige myndigheders side og er fremkommet med en række rapporter om, hvad man kunne gøre for at lave om på denne udvikling. De er kommet inden for de seneste år, men vi har ikke set nogen initiativer fra regeringen som følge af rapporterne.

Vi tog så på os i Socialdemokratiet fra oppositionsbænkene at lave et arbejde, som vi syntes var væsentligt, og som vi faktisk mente var en regeringsopgave. Nu kan vi så konstatere, at næppe havde vi lavet arbejdet færdigt, før regeringen også havde lavet noget af sit arbejde færdigt, og det er jo i hvert fald tilfredsstillende, at